49e jaar. — Nr 66. Zaterdag 7 Juni 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 7 JUNI 1902.

VAN ALLES WAT.

Er is nog een laatste woord te zeggen over de kiezing van Brussel.

De Conservatieve Vereeniging heeft met 99,725 stemmen (in 1900 had zij er slechts 89,964) 9 harer candidaten zien kiezen.

Dat is schoon ; maar 't had nog beter kunnen zijn : met 452 stemmen meer, bekwam zij ook den 10e zetel, die nu te beurt is gevallen aan eenen kandidaat der logie.

Deze tiende kandidaat, de advocaat Wauwermans, is een man van talent ; 't ware eene goede aanwinst geweest voor de Brusselsche afveerdiging (rechterzij) ; en wat hem ontbroken heeft om er in te komen, is eigenlijk zeer weinig.

Zijn het de liberalen of de socialisten, welke de schuld zijn van deze mislukking ?

Neen, 't zijn de katholieken, die dit nadeel aan hunne eigen zaak hebben toegebracht, door hunne stemmen uit te brengen op afgescheiden lijsten.

Wat hebben zij er mee gewonnen ? Niets, minder dan niets ; aangezien zij onder het kiescijfer gebleven zijn, hebben zij doen vaststellen, hoe weinig het politiek program, dat zij hebben aangenomen, de sympathie hunner medeburgers ontmoet.

Aldus zijn er 6027 stemmen verloren gegaan op de zoogezegde Koekelberglijst, 't is te zeggen, veertigmaal meer stemmen, dan er ontbroken hebben aan den tienden katholieken kandidaat om gekozen te zijn.

Verloren insgelijks de stemmen der katholieken, die aan de independenten zijn gegeven ; maar 't is nog al waarschijnlijk dat in het cijfer van 9877 stemmen, dat zij bereikt hebben, er een zeker getal liberale stemmen zijn.

Wat priester Daens betreft, valt niet te betwijfelen dat onder de 11851 stemmen die hij bekomen heeft (1700 meer dan in 1900), verscheidene duizende geleverd zijn door kiezers van den buiten, welke die ongelukkige afgedwaalde het hoofd op hol heeft gebracht.

Door deze afwijking ook, zijn veel meer stemmen verloren gegaan dan er aan den 10de katholieken kandidaat ontbraken, om gekozen te zijn.

Maar zoo de abbé Daens al te Brussel gekozen is, bewijst dit toch niet dat de Daensisten in de rest van 't land vooruitgaan. Ver van daar : de partij heeft zich zoo zwak gevoeld, dat zij den strijd niet heeft aangegaan in de arrondissementen Aalst, Turnhout, Leuven en Verviers, waar twee jaar geleden zij nog kandidaten had gevonden.

Zou het arrondisement Brussel bestemd zijn om het toevluchtsoord te worden van al de afgescheurden, van degene die hun persoonlijken invloed gebruiken om de vereenigde krachten der katholieken te breken ?

Ik durf het tegendeel verhopen ; in alle geval moeten de katholieken van Brussel oppassen voor dit particularism, dat aan den dag is gekomen bij de kiezingen van 25 Mei, door het verschijnen van afgescheurde lijsten.

Of zij willen of niet, de afgescheurden in onze rangen spelen in de kaart van den vijand.

Dat is duidelijk geworden door den uitslag van Brussel, en dat is eene dier « lessen der dingen », op welke men niet genoeg de aandacht kan trekken der eerlijke menschen.

Zoo ooit de katholieke partij de prachtige positie, die zij in het land inneemt, kon verliezen, zou het niet zijn door de socialisten of doctrinairen, deze twee compeers, welke de nationale stemming heeft wandelen gezonden ; neen, de nederlaag van de katholieke meerderheid is slechts mogelijk, wanneer de partij, waarvan zij de tolk is in de Kamer, zich laat ondermijnen en verzwakken door inwendige verdeeldheid.

Ik weet niet welk blad onlangs zegde, dat het te vreezen was, dat er in 1906 te Brussel twee concurreerende katholieken lijsten zouden zijn.

Dergelijke voorzegging heeft slechts kunnen uitbroeien in een zeer zwartziendern geest ; nochtans, hoe onwaarschijnlijk ook de voorspelling zij, al de weldenkende Brusselaars moeten er zich van nu af aan op toeleggen, om dit orakel te logenstraffen, door zich nauw aan een te sluiten rond de gemeenzame vlag en aan het land het voorbeeld te geven van eene eensgezinde partij, vertrouwen stellende in hare leiders en in hoogen graad het gevoel van tucht bezittende.

⁂

Wanneer men zegde dat er in het *Maison du Peuple* te Brussel eene ware school is van revolutie, een nest van jonge misdadigers en leerlingen-anarchisten tot alles bereid, vandaag het revolverschot, morgen de dynamietaanslag, spraken sommige personen van overdrijving.

Dat was nochtans de zuivere waarheid : wij hebben deze week voor de correctioneele rechtbank zien verschijnen een knaap, Henri Motte, een schoon staaltje van de jeugd, zooals zij in de broeikassen van het socialism wordt aangekweekt.

Wegens zijnen ouderdom heeft de knaap slechts eene lichte straf ondergaan.

Maar het publiek vraagt zich af of het gerecht nooit de ware schuldigen zal kunnen treffen, die verleiders, welke aldus de jongelingen bederven, die verleiders, welke door kinderen doen uitvoeren wat zij zelf niet zouden durven doen.

Het schijnt nochtans dat het niet zoo zeer moeilijk zou zijn de kerels te vinden, die de revolvers uitdeelden en fr. 1.50 beloofden voor elk schot.

't Zou mij verwonderen dat, ingelicht door dergelijke getuigenissen, het gerecht deze zaak niet verder doordreef.

⁂

De warmte en ook wel een weinig het gevoel van moeheid, dat altijd volgt op een tamelijk lang tijdstip van overspanning, hebben reeds gedeeltelijk de ministerieele hotels geledigd.

M. de minister van buitenlandsche zaken gaat voor eenige weken naar Duitschland en twee zijner collegas zijn reeds op vacantie in dat land.

Zij zouden zelfs verder zijn weggegaan, indien de verplichting van het bijwonen der doopplechtigheden van prins Leopold ze niet belet had, eene groote reis te ondernemen.

Men denkt dat de Koning een goed deel van den zomer te Oostende zal doorbrengen.

Eene kwade tong zegde : de koning wil Oostende troosten voor de afschaffing der spelen.

Verval van het liberalism.

Het verval van het liberalism is een verschijnsel, dat zich uitstrekt tot het heele land.

Ziehier de cijfers door de liberalen behaald in verschillige steden des lands :

	1900.	1902.
Antwerpen,	45,200	40.973
Mechelen,	14.431	15.973
Turnhout,	7,542	7,372
Brussel,	58,068	59.934
Leuven,	17.000	18.092
Nijvel,	15.519	16.575
Gent,	31,181	31,010
Aalst,	7.430	12.262
Brugge,	11.281	11,168
Oostende,	14,451	16,507
Kortrijk,	14,626	12,034
Ieperen,	8,237	11,222
Roeselare-Tielt,	6,940	6,982
Charleroi,	18,048	21.586
Namen,	13,133	14,567
Dinant,	11,098	14,451
Luik, liberalen,	25,250	25.983
Luik, progress.,	9,665	
Aarlen,	15,417	15.313
Virton,	14,945	13,393

Op enkele uitzonderingen na rollen de liberalen den berg af met eene ontzaglijke snelheid.

Zijn plicht doen.

Ziedaar 't heel leven, de rest is niets.

Zijn plicht doen om 't even in welke plaats, maar 't doen met den moed, zonder lafhertig opzicht, zonder schandelijk verraad.

Rijke, wat doet gij in deze wereld !

Ik doe mijn plicht.

Arme wat doet gij in deze wereld !

Mijn plicht.

Ah, gij weegt den eerste op.

Waarom is het leven ons gegeven ? Is het om ons fortuin, rang, roem, geluk, eer of vreugde te verschaffen ?

Voor niets van dit alles ; niet dit leven moet ons die dingen brengen ; daartoe is 't andere.

Dit leven gaf de schepper ons slechts om ons te oefenen in de plichtsbetrachting, om onzen moed om onzen vrijen wil te leeren buigen, voor den plicht.

Den plicht dienen !.... Ja, koning is de Plicht, meer nog, hij is 's menschen eenig koning, het is in zijn naam, dat de koningen der aarde ons gebieden en op het uur zelf, waarop zij het recht verliezen, zich op dien hoogsten koning te beroepen, valt heel hun gezag gelijk een bouwval zonder steun.

Toch is de geschiedenis van den Plicht door der tijden loop, oogenschijnlijk vernederend. Bij der tijden dageraad, bij de eerste proeve zijner macht, staat de mensch tegen hem op en overtreedt zijne wet.

De Heer wreekt den beleedigden Plicht. Hij jaagt den mensch beschaamd bevende uit Edens lusttuin : lijden en dood houden hunne intrede in de wereld. De plicht herneemt zijne rechten, maar de vrucht dier kastijding is niet duurzaam ; 's menschen eerstgeborene slaat de hand aan zijn broeder. God vervloekt Caïn en deze gaat het wraaktegen des gestorten bloeds verbergen te midden der rotsen. Wat baat het !.... De jaren vervliegen en nieuwe misdaden stapelen zich op de eerste, en altijd hooger wordt de hoop. De uur slaat waarin het den Heer berouwt den mensch geschapen te hebben. Hij roept de wateren des hemels op gelijk de woeste bergstroom de helling der bergen schoon veegt, zoo vegen zij de oppervlakte der aarde. Weer is de Plicht gewroken ; in 't huisgezin des rechtvaardigen gaat de menschheid herboren worden.... Helaas !.... daar zelfs roept een der zonen eene nieuwe vermaladijding over zich.

Draaid eenige bladen om in de Genesis, en ge zult Sodoma en Gomorrha, de trouwelooze, bedolven zien onder hare puinen. Verder ziet ge het ontrouwe volk der Pharao's overgeleverd. En zich nogmaals erbarmende verwekt God Mozes en, uit vrees dat na die nieuwe restauratie, de Plicht weer uit der menschen oog verdwijne, stelt hij hem vast in de geschreven formuul der « Tien Geboden ». De jaren gaan voorbij ; het stof der eeuwen valt en bedekt met een afzichtelijke mantel de stomme letters, die het koude marmer der tafels doorsneden.

God verwekt de groote stemmen der Profeten. Zij komen de een na den andere, het volk toeroepend den miskenden, verachten Plicht. Het volk lacht er meê : de kinderen werpen hen met steenen : « *Acsende Calce !* » Ga op, kaalkop ! » Maar luider dan al die bewegingen klinkt de stem der proleten. Dan wordt het volk moede hen aan te hooren ; het doodt ze.

En Christus zelf komt..... men kruisigt hem !

Twintig eeuwen scheiden ons van dien plechtigen dag, die de wereldgeschiedenis in tweeën plitste. Wat was hij anders komen doen in deze wereld, de Christus, dan de menschen nog eens toeroepen, dat zij buigen moesten voor den Plicht !

En na nu die twintig eeuwen in hun verloop terug.

Heeft de plicht ooit geregeerd ? Regeert hij thans ?

Ah, indien ge bij een straal des bliksems plotseling heel het menschdom kondet zien. Neen, ge zoudt hem vertreden, vertrapt, beleedigd zien onder den voet van den mensch. En toch is hij de koning, de koning der wereld.

Waarom ?

Omdat hij in onze ziel heerscht en wij hem uit zijn gebied niet kunnen verjagen. Daar houdt hij ons, daar ketent hij ons. Hem vluchten, kunnen we niet, want hij is samengegroeid met de diepste geheimnissen van ons bestaan, en om ons van hem te ontdoen, zouden wij ons moeten weten te ontdoen van ons zelven.

Ziedaar het geheimzinnig mysterie van zijn koningschap, steeds overwonnen en toch inderdaad onoverwinbaar.

Twee wegen staan steeds den mensch open : Plicht of kwaad.

En velen kiezen ze, zonder masker openlijk, onder zijn waren naam. Maar zeker is het, in hun eigen oog voelen ze zich onteerd, verlaagd en in de stilte en de eenzaamheid van den nacht, zal er eene stem zijn, die hun toeroept :

« Lafaard, eerlooze ! »

En nog een ander oogenblik zal er komen, over mij, over u, over de lafaards ook. We zullen eens sterven !

Dan zal het zegel gezet worden op hun leven, op dat leven, hetwelk hun gegeven was, waarom ?

Om fortuin te maken ! Neen.

Om eene rijke erfenis na te laten ? Neen.

Om zich te baden in genoegens ? Neen.

Om zich te bedekken met roem en glorie ? Neen.

Neen, nogmaals en eindeloos neen.

Waarom dan ? Om zijn plicht te doen ?

Finis venit. Het einde naakt, roept de oude profeet ; finis super te, het komt over ! En geoordeeld zult ge worden naar uwe werken, en op uwe schouders zal het kwaad gelegd worden, dat ge deedt. En de vraag zal ook u niet gespaard blijven :

— Mensch, hebt ge uw plicht gedaan ?

Maandwijzer voor de Fruitkweekerij.

JUNI. — Snoeiing van de overtollige scheuten op de kriekelaars, abrikoosboomen en kernfruitboomen, die opgeleid zijn. — Indien het droog weder is den voet der nieuwgeplante boomen begieten. — Het plukken beginnen der roode vruchten, maar wel opletten om de botten van het volgende jaar niet af te rukken. — Men ziet de leiboomen nader om door de afknipping van kopjes en het snoeien, de waterscheuten te vermijden. — Twerde bewerking van den druivelaar; opleiden en snoeien. — Voor de laatste maal de vruchten der leiboomen verminderen. — De eerste vruchten afplukken van de boomen die in broeikassen (serren) of onder glas gekweekt worden.

MAANDWIJZER voor den Landbouw en de Hovenierderij.

JUNI. — IN DEN HOF : Porselein, porseleinedoorwas, rapunsel, salaad, savoie, bitterpeeën peeterselie, citroenkruid, kervel, wortels, erwten, boonen, princessen, andijvie, komkommers, bloemkool, kampernoeliën, kervelraap, enz. — OP HET VEED : Klaver, zweedsche-rapen, speurrie, enz. enz.

Het geuzenblaadje

is van het goede jaar, zoo het zich inbeeldt dat wij zullen voortgaan op zijne beuzelarijen te antwoorden.

Het oud liberaal deuntje volgens hetwelk de provincie Limburg steeds geslachtofferd wordt onder oogpunt van het bekomen der Staatssubsidiën is door en door versleten. De officiëele feiten en cijfers welke wij aan het merkwaardig verslag van onzen hooggeachten volksvertegenwoordiger, M. Helleputte, hebben ontleend, hebben daar voor altijd kort recht mee gemaakt.

En wat beteekenen daarna de klachten van het geuzenblaadje dat zich lamenteert over de zoogezegde vertraging die aan het uitvoeren van het een of ander werk zou gebracht worden ? Want zulks is eene ingewortelde gewoonte bij het orgaan onzer liberaaltjes. Nauwelijks is een werk uitgevoerd, eene buurtspoorweglijn vergund, of het geuzenblaadje verwijt aan het Gouvernement en aan onze achtbare afgevaardigden in Senaat en Kamer, dat de uitvoering van zulk ander werk, dat de vergunning van zulke andere spoorweglijn, niet snel genoeg volgens zijne goesting vooruitgaan. Onder deze voorwaarden, zal het geuzenblaadje steeds voorwendsels van lamenteeren kunnen vinden. Doch het verstandig publiek slikt zulke pillen niet. Het weet zeer wel dat de aanvallen van het geuzenblaadje slechts uit eenen hatelijken geest van oppositie voortkomen en het verstaat dat, indien zij eens moesten ophouden, het enkel zou zijn den dag — die misschien nooit zal aanbreken — op denwelken het katholiek gouvernement omvergeworpen en door eene liberaal socialistisch ministerie zou vervangen worden.

Het geuzenblaadje zelf heeft niet veel vertrouwen in de verwezenlijking van deze gebeurtenis : Ziehier inderdaad hetgeen wij in zijn laatste nummer lezen :

« Bij elke kiezing zal het getal katholieke » stemmen op den buiten zoodanig verhoogen, » dat er, ten lange laatste, wanneer de huidige » kieswet niet zal veranderd worden, bijna geen » enkele liberaal of socialist nog in de Kamer zal » geraken. »

Goed gesproken, geuzenblaadje ! Voor een maal dat wij ten akkoord zijn, houden wij er aan u deze hulde te brengen, dat het onmogelijk ware den huidigen politieken toestand van ons land met meer nauwkeurigheid te schetsen.

M. Desmaisières,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op **Donderdag 12e Juni**, dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

NIEUWS uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt *TE TONGEREN, DONDERDAG 12e JUNI.*

Op de markt van TONGEREN van verleden woensdag waren te koop gesteld: 342 koeien en kalveren, 0 schapen, 215 vette varkens, 1057 magere varkens.

APOTHEEK-ZONDAGSRUST. Zondag zal de apotheek van

SWINKELS.

alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts,* VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

O. L. V. College. — Wij vernemen dat op donderdag 26 Juni aanstaande een groot letterkundig en muzikaal feest zal gegeven worden in de groote zaal van dit bloeiend onderwijsgesticht, ten voordeele van het werk der Vereeniging van de oud katholieke studenten.

Het feest belooft schitterend te zijn en alles laat toe te voorspellen dat het eenen zoo grooten als welverdienden bijval zal genieten.

Uitslag van den wedstrijd voor trekmerriën en hengstenveulens.

Hengsten van 2 jaar.

1e prijs. — M. de graaf de Meeus, Neerrepen.
2e » M. Jadoul, Bovelingen.
3e » M. Fagard, Oud-Hoesselt.
3e » M. Constant Vroonen, Tongeren.
3e » M. Defastré, Kermiel.

Merriën van 2 jaar.

1e prijs. — M. Bellefroid Eloi, Wellen.
2e » M. Constant Vroonen, Tongeren.
3e » M. Warnants, Cortessem.
3e » id. id.

Merriën van 3 jaar.

1e prijs. — M. Martin Betho, Tongeren.
2e » id. id. id.
3e » M. de graaf de Meeus, Neerrepen.

Merriën van 4 jaar en meer.

1e prijs — M. Fagard, Oud-Hoesselt.
2e » M. Martin, Betho, Tongeren.
3e » M. Strauven, Basheers.
3e » M. Defays, Prinshoven.
3e » id. id.

Merriën — Bewaringspremie.

M. Vroonen, Constant, Tongeren en M. Bellefroid, Eloi, Wellen.

Landbouw-comice van Sichen-Sussen-Bolré.

PRIJSKAMP VAN 2 JUNI 1902.

PAARDEN.

Merriën : 1. Coenegracht, Laeffelt. 2. Coenegracht, Vroenhoven. 3. Meertens, Heuklom. 4. Deborre, Wonck. 5. Meertens, Heuklom. 6. Ruth, Emael. 7. Stevens, Riempst. 8. Heyeen, Sichen.

Merriën zonder tanden.

1e prijs (niet toegewezen). 2. Coenegracht, Laeffelt. 3. Meertens, Heuklom. 4. Keppenne, Canne.

VARKENS.

Springbeeren : 1. Loverix, Sussen. 2. Schiepers, Vroenhoven.

Volgaande zeugen : 1. Merken, Heuklom. 2 Bemelmans, Sussen, 3 Dulaers, Sichen.

Zeugen met hunne biggen ; 1. Meers, Fall. 2. Dulaers, Sichen. 3. Meers, Fall. Loverix, Sussen.

HOORNVEE (Herdbook).

Stieren met twee tanden : 1. Coenegracht, Laeffelt. 2. Nelissen, Sichen. 3. Stas, Eben. 4. Keppenne, Canne. 5. Coenegracht, Sussen.

Stieren onder de twee tanden : 1. Coenegracht, Vroenhoven. 2. Verdeeld tusschen Jamar, te Bolré en Dupuis, Emael.

Jonge stieren van ingeschrevene ouders : 1. Coenegracht, Laeffelt. 2. Baillien, Sichen.

Koeien boven de vier tanden : Meertens, Vroenhoven. 2. Bonsen, Canne, 3. Duchateau, Emael. 4. Baillien, Sichen. 5. Jageneau, Bolré. 6. Notelaers, Vlijtingen. 7. Jamart, Bolré. 8. Dubuisson.

Koeien van 2 tot 4 tanden : 1. Leroy, Emael. Meertens, Vroenhoven. 3. Heyen, Sichen. 4. Dulaers, Sichen. 5. Reggers.

Vaarzen zonder tanden : 1. Jodogne, Emael. 2. Dezelfde. 2. Le Roy, Emael. Coenegracht, Laeffelt. 4. Jans-Meers, Bolré.

Kalveren van ingeschreven ouders. 1. Bonsen, Canne. 2. Coenegracht, Laeffelt. 3. Bonsen, Canne. 4. Duchâteau

RÉSULTAT DE L'ADJUDICATION *du mercredi 28 mai pour l'entreprise des travaux de construction de la ligne TONGRES-CORTESSEM.*

Montant du devis : fr. 206,050,15.

MM. Chrétien Limère, entrepreneur, à Bassenge, fr. 192,000, rabais 6,82 %; Macq, frères, entrepreneurs à Ecaussines d'Enghien, fr. 204,000 ; Jules Desart, entrepreneur à Rièzes-lez-Chimay, fr. 202,000 ; Pierre Limbourg, entrepreneur à Bruxelles, rue Bodeughat, 47, fr. 233,000.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

19de VERVOLG.

Wel beschouwd, was zijn schipke daarvoor ook wel wat te klein.

— 't Is jammer, zegde hij, zijne dekwandeling hervattend, dat de jonge dame niet wat beter in hare plunje zit. Daar zullen we nog last mee hebben, voor we haar goed en wel op een voorbijvarend schip kunnen overdoen. Maar, om te beginnen, Hardy, laat Johnson eens even hier komen.

Johnson verscheen.

— Johnson, zegde de kommandant, kunt gij zeildoeken pantoffels maken.

— Jawel, om u te dienen, kommandant.

— Zoo ; dan moet ge er eens gauw een paar kaatselen voor die jonge dame.

— Als ik dan hare maat maar nemen mag, kommandant ?

— Dat zal niet gaan, Johnson. Neem maar de maat van een halfwassen jongen, dan zal het wel niet veel schelen. En, Johnson, als ge dan toch aan den gang zijt, fabrikeer dan ook voor de dame een hoofddeksel, verstaan ? zoo iets in den stijl van eene Turksche muts.

— Goed, kommandant. Als het er op aankomt, dan neem ik aan, haar binnen drie of vier dagen van top tot teen in de kleeren te steken, en netjes ook !

— Wat voor stof hebt ge dan wel ?

— Er is in zeilenkast een schoone lap geel naukin, kommandant. Zij zal er een kleedje van hebben en een jaketje, en dan nog twee onderrokken.

— Johnson, riep de kommandant, als ge niet zoo'n gorden zeeman waart, dan zou ik zeggen ; ge hadt kleermaker moeten worden !

— Ja, kommandant, daar had ik misschien veel beter aan gedaan.

— Neem den lap naukin en toon er uwe kunst maar eens aan, zegde de gezagvoerder. Van ander werk blijft ge zoo lang ontslagen.

— Ik zal toch van de dame de maat moeten nemen, kommandant. Anders, dat kunt ge begrijpen, wordt het niks dan knoeiwerk.

— Jawel. De maat kunt ge nemen. Maar niet voor de schoenen. Maak maar een paar jongensschoenen, en zorg dat ze morgenvroeg klaar zijn.

— Ik zal mijn best doen, kommandant, zegde de man, grinnikend van plezier. De karwei was juist een kolfke naar zijne hand en hij wist wel dat zij hem geen nadeel zou doen, als hij ze er tamelijk afbracht.

Tegen zonsondergang kwam de kok met de goed gedroogde kleederen van miss Mansel naar achter. Stuurman Hardy ging er mee omlaag, klopte aan de deur van de hut, en vroeg, zoo galant als hij kon, aan de jonge dame hoe zij het maakte.

— O, veel beter, antwoordde miss Mansel. Ik geloof dat ik wat geslapen heb... Wat hebt ge daar ? Mijn kleeren ? Zijn ze droog ?

— Als kurk, jufvrouw, zegde Hardy, terwijl hij de plunje eerbiedig op de kist legde. Hij zegde haar dat zij tegen den avond een paar pantoffels gereed zou vinden en bracht haar op haar verzoek nog eenige kleine benoodigheden, kam, haarborstel, handdoeken, en zoo voorts. En na zich met zichtbaar genoegen van deze hoffelijken plicht te hebben gekweten, liet hij zoo discreet mogelijk de jonge dame weer alleen.

Dien gansche nacht werd er op de brik scherp uitkijk gehouden. Boldock was van meening dat de *Queen* niet meer dan dertig of veertig mijlen van de *Wellesley* verwijderd kon zijn. Hij dacht ook niet anders of de tien roovers hadden aan hun boevenstuk eene taaie snee gehad. In zijne levendige verbeelding aanschouwde hij een heet gevecht, kapitein Benson neergeschoten, de stuurlieden gewond, het dek bezaaid met zieltogenden en het schip min of meer reddeloos aan wind en golven prijsgegeven.

Doch, hoe men ook uitkeek naar de blauwe lichtborrels van een noodsignaal, er vertoonde zich niets van dien aard ; en toen de dag aanbrak, loerde men zich even vergeefs de oogen moe naar een topje mast of een tipje zeil aan den wijden horizont.

— Ik geloof dat wij tamelijk wel van wapens zijn voorzien, Stubbins ? zegde de kommandant tot den bootsman. Twaalf geweren en een dozijn sabels, als ik goed heb geteld, niet waar ?

— Precies, kommandant.

— Ik moet u eens wat vertellen, Stubbins, hernam de gezagvoerder, en ge kunt het vertellen, want al het volk moet het weten. Misschien raken we wat uit onzen koers er door ; maar als wij een stoomboot en het leven van een aantal passagiers en een heel bergje goud kunnen redden uit de gulzige klauwen van een bende godvergeten boeven, dan zullen we een goeden dienst bewijzen aan ons land, aan de menschheid en aan de maatschappij, Stubbins.

Hij deelde hierop aan de oude pekbroek de gansche geschiedenis mee, voor zoover hij haar door miss Mansel kende. Stubbins luisterde met open mond en luchte vervolgens zijne onbegrensde verbazing met eenige uitroepen, die aan hartigheid niets te wenschen overlieten en die zijnen kommandant een aantal hahaha's ontlokten, luid genoeg voor een scheepsroeper.

— En, vroeg hij, is het niet bekend waarheen die kanaljes met het gestolen schip denken koers te zetten ?

— De dame zegt dat zij hen hoorde spreken van een eiland. Maar ongelukkig heeft zij den naam niet kunnen onthouden. Zij hoorde hen ook gewag maken van eene brigantijn van een zekere Saunders. Dat is wel te begrijpen. Die brigantijn zal de schurken bij het bedoelde eiland moeten opwachten, om hen met het gestolen goud in veiligheid te brengen. De bark zullen zij dan vermoedelijk naar den kelder laten zinken.

— Het is waarachtig een geval voor een komediestuk, kommandant ! riep Stubbins. En het schoonste vind ik nog, dat diezelfde jonge dame, die de schelmen voor verdronken verslijten, nu nog het middel kan worden om hun den strop om den nek te bezorgen ! Zie kommandant, dat noem ik nu toch nog eens op zijn ouderwetsch, de hand van de Voorzienigheid !

— Zeker, Stubbins ! bevestigde de kommandant, heel plechtig. Dat moogt ge wel zeggen ! De hand van de Voorzienigheid !

Niettemin uitte de wakkere man kort daarna tegenover stuurman Hardy bedenkingen, die van geen al te onwankelbaar vertrouwen in eene hemelsche gerechtigheid getuigden.

— Hoe, zuchtte hij, hoe zal ooit deze oude trog een hardzeiler als de *Queen* kunnen inhalen ? Wij maken hier, bij die stijve bries, niet meer dan zes knoopen, tegen de *Queen* twaalf !

— Dat is wel waar ! moest de stuurman toegeven. Onze beste kans is dat het schip bij het gevecht ontmand en ontredderd is geworden en dat ze er nu niet behoorlijk den gang in weten te houden... En dan, kommandant, dan zouden wij onzen negenponder eens een deuntje kunnen laten blazen. Want kommandant, dien hebben we toch ook nog !

— Ja zeker, antwoordde Boldock, terwijl hij den eenen voet vooruitzette en het oude stuk geschut bekeek in de houding waarin Napoleon de Eerste gewoonlijk wordt afgebeeld. Ja zeker ! Onzen negenponder, dien hebben we ook nog, Hardy !...

Om elf uren dien voormiddag, verscheen de gerede drenkelinge op het dek van de brik *Wellesley*, geholpen door kommandant Boldock terwijl stuurman Hardy de noodige kussens en dekens aandroeg, met welke hij een vouwstoel geriefelijk maakte. Miss Mansel voelde zich nog zwak ; zij had den steun noodig van eene vaste, maar zachte hand. Hoe de matrozen gaapten en elkaar ribbestooten toedienden, toen zij den kommandant zich zagen uitsloven om voor de lieve jonge dame, die zij pas gisteren voor dood hadden opgevischt, de kussens op te schudden en zorgen dat zon noch wind haar hinderde !... Och, wat zag zij nog bleek, alsof zij van een langdurig ziekbed was verrezen. Maar flink hield zij zich, en een paar schoone oogen had zij in haar hoofd..... daarover ging er maar eene stem op.

— Nu voel ik eerst dat ik weer levend ben, zegde zij tot Boldock, met eenen dankbaren glimlach. Wel, wat een klein schip is dit, in vergelijking met de *Queen*. Waar varen wij heen, kapitein Boldock.

— Wij zijn op weg naar eene plek van den oceaan, waar de klippen en riffen nog niet richtig op de kaart zijn gebracht, antwoordde de gezagvoerder. Als wij met ons werk gedaan hebben, dan gaan wij terug naar Sydney.

— Naar Sydney ? zegde miss Mansel. Dat zou wel hard voor mij wezen, nu weer naar Sydney terug te moeten. Ik heb geen geld. Het weinige, dat ik bezat, is in de *Queen* met al mijne kleeren, boeken en gedenkenissen. Dat alles zal nu verloren zijn.

— Kom kom, daarover niet getreurd ! riep de kommandant, met een bemoedigenden glimlach, die zijn groot, bruin gezicht bijna knap maakte. Laat ons liever dankbaar zijn, dat we u er met uw jong leven nog hebben afgebracht.

Zij boog het hoofd voor deze berisping en hare oogen vulden zich met tranen. Maar Boldock merkte dit niet. Hij tuurde aandachtig voorwaarts over de zee.

— Het zou een verbazend geluk zijn, hernam hij, als de naam van dat eiland u te binnen wou schieten. Was het... en hij begon eene heele reeks van eilanden en riffen in den zuidelijken Grooten Oceaan op te dreunen.

— Neen neen, dat was het allemaal niet, zegde zij. Het klonk heel anders. Het was... O, het zal mij wel weer te binnen schieten ! riep zij, terwijl zij met gesloten oogen haar geheugen scherpte.

— Goed ! Ik laat u niet van boord vóór ik het van u weet ! Zóó lang zijt gij mijne gevangene, schertste de kommandant.

Zij bezag haar kleed en wendde verlegen het hoofd af.

— Ja, ja ! riep Boldock, alsof hij hare gedachten raadde, als wij de *Queen* konden opvangen, dan hadden wij uw koffer en al uwe schoone kleeren terug. Dáárvoor alléén zou ik het wenschen !

— Och, kapitein, zuchtte het meisje, als die tien mannen het schip overmeesterd hebben, wat zou er dan wel van de passagiers geworden zijn ?

— Hm, antwoordde de kommandant, als ik moet afgaan op de manier waarop dat rooverswerk met u is gebeurd, nu, dan is mij het leven van het overige zooke geen vier stuivers weerd.

— Gij zoudt dus denken, dat... ! riep het meisje huiverend, uit hare achteroverliggende houding half oprijzende.

— Ik zou denken, zegde Boldock glimlachend, dat gij mijn lieve miss Mansel, ten slotte misschien nog blijken zult er het best te zijn afgekomen.

— Die onverlaten ! Mij zoo maar in zee te smijten ! Wat had ik hun misdaan !

Kommandant Boldock balde diep verontweerdigd zijne geweldige vuisten.

— Stil maar ! Wacht maar ! zoo suste hij haar, als een kind. Ik hoop hen nog aan de galg te zien !... Maar gij, lieve miss Mansel, als gij ook dat genoegen wilt smaken, tracht u dan den naam te herinneren van dat eiland !

Daar klonk eensklaps van uit den voormast de kreet :

— Een zeil in 't zicht !

XVIII.

— Een zeil in 't zicht !

— Waar ? schreeuwde stuurman Hardy, naar voren loopende.

— Aan lij, antwoordde de stem van boven.

— Ik zie het al ! riep Boldock, terwijl hij den verrekijker in postuur bracht en er door begon te turen.

— Het is geen schip, zegde hij, na een minuut gezien te hebben. Het is eene boot met een steekzeil. Een der booten van de *Queen*, wed ik voor een millioen !

Hij gaf den kijker aan stuurman Hardy, die nu duidelijk zag dat de boot een aantal personen bevatte en dat men er wuifde met eenen doek aan eenen riem.

De brik werd gewend en binnen korten tijd was de afstand tusschen haar en de op haar aanzeilende sloep weggesmolten, zoodat men de lieden in het vaartuigje gemakkelijk onderscheiden kon.

Daar slaakte miss Mansel eenen kreet.

— Het is Matthews ! riep zij, de opperstuurman van de *Queen !* En de vijf anderen behoorden tot de scheepsbemanning !

— Dan hebben de tien het schip te pakken gekregen, zegde Boldock.

De boot kwam al dansende langszij ; in een oogwenk waren de vijf matrozen over de verschansing van de *Wellesley* geklauterd. Matthews alleen was nog achtergebleven en riep den kommandant toe :

(Wordt voortgezet.)